

Truyện vui Vi-xi Cà-đú

1. Trong một trại tù cải tạo ngoài Bắc, tên cán bộ răng đen mã tấu, nói ngọng, đang hăng say lên lớp:

- Các anh biết không, nịch sử lược ta toàn nà anh hùng. Cứ ra ngõ nà gặp anh hùng. Nạ thật! Bắt đầu nà anh hùng Nạc Nong Quân nấy bà Triệu Âu đẻ ra một bọc trứng...

Cả hội trường cười ồ. Mất hứng, hấn có vẻ bực mình, quắc mắt, hỏi tại sao cười.

Một cải tạo viên đứng lên, lịch sự trả lời thay cho tất cả:

- Thừa cán bộ, vua Lạc Long Quân lấy bà Âu Cơ, chứ không phải bà Triệu Âu.

Hấn khó chịu, im lặng vài giây, và quay sang “hội ý” với tên cán bộ phụ tá, hai thằng rử rừ rừ với nhau một hồi, rồi thằng phụ tá ngẩng đầu lên, đồng dục nói:

- Lạc Long Quân là vua anh hùng, ông ấy muốn lấy gái nào mà chả được. Bà Âu Cơ hay bà Triệu Âu gì cũng đều là gái tốt cả, lao động tốt cả.

2. Sau 30/4/1975, tôi gặp một anh bạn, tên T, cựu giáo sư Triết bị động viên cùng khóa Thủ Đức, và ưu tư hỏi có nên đi trình diện cải tạo không. Anh ta phấn khởi ra mặt:

- Nên lắm chứ! Không sao đâu. Họ là cộng sản nhưng là Việt Nam.

Hai năm sau, tình cờ gặp lại nhau trên một con đường rừng tại Hoàng Liên Sơn, vai dựa nào cũng oằn xuống vì bó nứa to tổ bố. T lắc đầu, miệng cười méo xệch, rồi bỏ nhỏ vào tai tôi:

- Moa xin cải chính một điều.

- ?

- Đ(ìt) cụ, chúng nó là Việt Nam nhưng là cộng sản.

3. Trong hội trường của một trại tù cải tạo khác, lại một tên răng đen mã tấu, thao thao bất tuyệt:

- Các anh biết không, đất nước ta giàu có cực kỳ, tiền rừng bạc bể, mỏ dầu vô kể. Mà lạ quá, nhiều nơi trên miền Bắc Xã Hội Chủ Nghĩa của ta, chỉ cần cắm ống nứa xuống đất là dầu hỏa phụt lên, thế là ta cứ việc mang thùng ra hứng đem về tha hồ đốt.

Cả lớp im lặng. Hấn hứng chí tiếp:

- Ngoài mỏ dầu, miền Bắc còn có đủ các loại mỏ khác như mỏ than, mỏ vàng, mỏ xăng, mỏ nhôm...

Mọi người cười ồ. Một anh tù già, gốc Hà Nội 9 nút, ưa xỏ xiên, giơ tay xin hỏi:

- Thưa cán bộ, có một thứ mỏ mà không biết miền Bắc có không, nhưng miền Nam nghèo đói của chúng tôi thì chắc chắn không thấy, đó là mỏ lét.

Hấn biu môi:

- Anh nói gì, mỏ lét hả? Cái gì chứ mỏ lét thì miền Bắc thiếu giống gì. Đảng và nhà nước ta đang có phương án khai thác và thu hoạch đấy.

4. Cũng lại một tên răng đen mã tấu, ngu ngốc nữa. Ngoài chuyện (quá nhàm) máy bay MIG 21 tắt máy phục kích trong mây, chờ B52 của đế quốc đến, chiến sĩ lái nhảy ra bắt sống, hấn kể một chuyện khác, ly kỳ hơn:

- Năm 1962, Bác Hồ bị ốm. Nước Cuba anh em lúc ấy đang bị đế quốc Mỹ đe dọa bắn tên lửa. Tuy thế, khi nghe tin Bác ốm, đồng chí Fidel Castro [Phi-đeo Cá-trê] cũng đã lấy máy bay đi thăm. Đến Hà Nội, để khỏi tốn thì giờ, đồng chí nhảy dù xuống quảng trường Ba Đình, và chưa kịp tháo dù, đã vội vàng chạy vào phòng Bác, hỏi thăm sức khỏe, và ôm hôn thăm thiết. Bác liền trách đồng chí: “Nước chú đang bị đế quốc Mỹ đe dọa, sao chú lại bỏ đi thăm tôi? Chú nên về ngay đi”. Đồng chí Castro [Cá-trê] tuân lệnh, nhảy dù lên lại máy bay đang bay ngang đón, trở về Cuba.

5. Tôi quen một anh bạn xuất gia, lên tới chức đại đức, trụ trì một ngôi chùa nọ, tại Portland. Anh này vốn là sĩ quan đồng nghiệp cũ tại một đơn vị, ngày xưa đi hành quân cũng bắn Việt cộng như điên, và sau 1975 cũng đi tù vài năm. Trong một bữa cơm chay mà anh mời tôi và một vài Phật tử ruột khác ăn tại chùa, chúng tôi bàn đủ thứ chuyện, và cuối cùng đến đề tài unavoidable, không tránh được. Ấy là việc chống Cộng và thân Cộng.

Anh ta bảo:

- Ai muốn chống Cộng thì chống, tôi thì không, tôi còn chống việc đi biểu tình nữa...

Tôi ôn tồn đáp:

- Chống Cộng là bổn phận của người ty nạn. Còn biểu tình, tại các nước dân chủ, là một cách bày tỏ ý kiến, và trong bối cảnh chính trị của các cộng đồng VN hải ngoại, biểu tình cũng là một hình thức chống Cộng.

Anh ta nói:

- Bây giờ mà còn chống Cộng gì nữa? Tại sao không về Việt Nam mà chống? Ở đây, chỉ giỏi biểu tình và chỉ giỏi chống Cộng bằng mồm, có hiệu quả gì đâu...

Tôi bắt đầu thấy ứa gan:

- Ở đây, không chống Cộng bằng mồm, thì chống bằng cái gì, hả cha nội? Vô lễ chống bằng gậy? Về VN chưa kịp lên tiếng là chúng nó đã lừa vào rọ hết trơn. Chúng nó là loại rùng rú, có sợ ai đâu. Đến như ông phụ tá đại sứ Mỹ đi thăm cha Lý thôi mà còn bị chúng nó đánh cho như tử, sá chi Việt Kiều. Tôi vẫn phục và trọng những người chống Cộng trong cái thế phải chống bằng mồm hơn là những đứa ngậm miệng ăn tiền, hèn nhát, trở cò, lầy cò là nghệ sĩ, ca nhạc sĩ, học giả, trí thức, thương gia, sư sãi, cha cố... không làm chính trị, hoặc tệ hơn, mở mồm ra là phà mùi xú uế thân Cộng. Và lại, nhờ những người chống Cộng bằng mồm, chống Cộng tới chiều, chống Cộng quá khích, chống Cộng cực đoan, mà Việt cộng phải sợ, nhờ họ mà cho đến bây giờ chúng nó vẫn chưa làm được gì tại hải ngoại, dù đã chi tiêu hàng triệu đô cho cái gọi là Nghị quyết 36, vẫn chưa nắm được một cộng đồng ty nạn nào, ngoại trừ viết thư roi thư rút, viết bài nặc danh cốt gây chia rẽ, phá hoại, và chỉ dụ khị được một số tên Việt gian, kể cả trong giới tu hành, ngu dại, lú lẫn, ăn cơm quốc gia thờ ma Việt cộng...

Anh ta bỗng đột ngột đổi đề tài, hỏi tôi:

- Vatican và Giáo Hoàng đã bắt tay với Việt cộng rồi, anh là Công giáo nghĩ sao?

- Tôi chả nghĩ sao cả. Các nước trên thế giới đều bắt tay với VC, kể cả Mỹ. Vatican cũng là một nước, không có gì lạ. Tôi là Công giáo, tôi chỉ tuân phục Giáo Hoàng và các hàng giáo phẩm về tín lý và kỷ luật của giáo hội, như cấm phá thai, cấm giết người, cấm ngoại tình, cấm vợ lớn vợ bé, cấm thờ quỷ dữ Satan, v.v. Nhưng về việc chống Việt cộng, không ai trên đời này có thể cấm đoán tôi, kể cả dí súng vào mang tai, huống chi những lời tuyên bố chỉ có tính cách ngoại giao của Giáo Hoàng, quốc trưởng Vatican.

6. Nói về Bác Hồ của chúng nó thì thằng Việt cộng nào cũng xem như thần linh giáng thế. Cho nên cũng không lạ gì nếu bây giờ hắn được đặt ngòai chễm chệ ngang hàng với

Chúa, Phật, với cha mẹ, ông bà, tổ tiên trên các bàn thờ. Nhớ hồi còn trong trại tù, một tên cán bộ khoe với chúng tôi, giọng hết sức thành khẩn:

- Lạ lắm, các anh ạ. Bác mắt lâu rồi, mà mắt mũi còn đẹp, hồng hào. Cứ mỗi tháng râu tóc Bác mọc ra đen tuyền, móng tay móng chân Bác mọc dài, cứ y như người sống; các đồng chí bảo vệ phải thay nhau cắt, tỉa cho Bác.

Một anh cải tạo viên, vốn là đại úy bác sĩ, dè dặt nói:

- Nhưng thưa cán bộ, râu, tóc, móng tay, móng chân của người đã chết rồi làm sao mọc ra được nữa...

Hắn nhìn anh tu-bíp ngục, khinh khỉnh nói:

- Được chứ! Tại sao không được, anh nói tôi nghe thử xem nào? Anh biết một mà không biết hai. Bác là thánh, thì có cái gì mà không được?

7. Một thằng cán bộ khác, một hôm đang lên lớp về bài học “Đất nước ta giàu mạnh, tiền rừng bạc bể”, phun ra một hơi:

- Các anh biết không, mỏ than đá Hòn Gay của nước ta là tốt nhất, chất lượng số một trên thế giới. Các nước thèm lắm, gửi phái đoàn đến xin thương lượng khai thác, nhưng Đảng quang vinh của ta dứt khoát từ chối. Vừa rồi, nước Pháp cử đại diện đến xin mua than của ta, đem về làm khí đốt cho đầu máy xe hỏa, vì than của họ kém chất lượng, nhưng Đảng ta không bán...

Rồi hắn huyênh hoang tiếp:

- Bị từ chối, đại diện Pháp lại năn nỉ ta cho phép họ cạo lấy những lớp mọ hóng (bồ hóng) bám vào các ống khói xe hỏa của ta đem về vo thành viên than để đun nước, nấu ăn.

8. Một tên quản giáo đang kể lại trận đánh đồn Tây tại Điện Biên Phủ, năm 1954:

- Đồng chí anh hùng Núp bị thương nặng, ruột đổ ra ngoài, nhưng vẫn kiên cường bám trụ. Đồng chí đặt súng liên thanh vào ổ châu mai, vừa bắn vừa ném lựu đạn vừa ấn chùy ruột vào bụng trở lại, giết không biết bao nhiêu là địch...

Một cải tạo viên, nổi tiếng hay nói móc họng, mới hỏi:

- Thưa cán bộ, như thế thì anh hùng Núp dùng tay nào bắn, tay nào ném lựu đạn, tay nào ấn chùy ruột vào bụng?

Tên cán bộ cười đắc chí:

- Thế mới tài chứ lị. Cái gì khó khăn, anh hùng ta đều khắc phục, làm được tất.

9. Người trong gia đình tôi là một bác sĩ, còn trong nước, một lần được đi theo một phái đoàn Y khoa nghiên cứu và “tham quan” Singapore, kể chuyện này. Một viên chức Singapore hỏi trưởng đoàn VN, không phải bác sĩ, nhưng là một cán bộ đảng viên cao cấp:

- Nghe nói nước quý vị có nhiều anh hùng lắm phải không?

Tên cán bộ vênh mặt, cho nổ đại pháo ngay, bằng thứ tiếng Anh ba rọi:

- Không phải nhiều, mà phải nói là quá nhiều. Chúng tôi đã đánh bại hai đế quốc sùng sỏ, Pháp, rồi Mỹ, đánh thắng quân đội Miền Nam, thống nhất đất nước. Cho nên cứ bước chân ra khỏi cửa là chúng tôi gặp anh hùng. Người người anh hùng, nhà nhà anh hùng...

Viên chức Singapore bèn thở dài, than thở, vẻ khổ sở:

- Chả bù cho đất nước chúng tôi quá hèn kém, thua sút so với quý quốc. Cả đời chúng tôi đót đuốc đi kiếm đồ cả mắt cũng chả thấy một anh hùng nào cả. Không có chiến tranh giải phóng, nên chúng tôi cũng không có liệt sĩ. Đế quốc Anh đô hộ chúng tôi, khi rút đi, đã lấy sạch sành sanh, từ ăn mày, đĩ điếm đến cộng rác, cây đinh, họ đều mang theo tuốt luốt, và đường phố chúng tôi sạch bong, không còn thứ gì... Có điều mâu thuẫn, đế quốc Anh ác ôn, bóc lột như thế mà khi họ bỏ đi chúng tôi vẫn phải chạy theo “thank you” họ mãi.

10. Một tối, tại K5 trại tù cải tạo Vĩnh Phú cho chiếu phim Liên Xô “Thép đã tôi thế đấy”. Trong phim, nhân vật chính, Pavel, là một thanh niên “phấn đấu” hết mình để trở thành một đảng viên. Về sau, đảng viên Pavel giựt vợ của một đồng chí. Chiếu xong, trại trưởng muốn biết phản ứng cải tạo viên về cuốn phim. Ai cũng phải khen hay, cho có lệ. Nhưng một anh, gốc Quảng, bộc trực, giơ tay thắc mắc:

- Thừa coáng bộ, tui thấy đảng viên gì mà đi lấy vợ người khoác lòa không được, kỳ quá.

Trại trưởng hứa ngày mai sẽ trả lời. Hôm sau, hấn nói trước đoàn tù, đang tập hợp, chờ đi lao động:

- Lấy vợ lại (hẳn ám chỉ lấy vợ người khác?) đó là tập tục thông thường của Liên Xô và Tây Phương nên ta có thể chấp nhận được. Lại nữa, công lao của anh hùng đảng viên Pavel quá lớn, đồng chí muốn lấy ai, kể cả vợ người khác, cũng không vi phạm đạo đức...

Hết ý kiến. Trong hàng, một anh bạn thân rí vào tai tôi:

- Tiên sư cha chúng nó. Nói xuôi cũng chúng nó, nói ngược cũng chúng nó. Thằng X bạn tao ở đội C được thăm nuôi. Vợ nó là đầm lai. Vừa thấy nhau, hai đứa chạy lại ôm hôn nhau chùn chụt như xi-nê thì bị thằng quản giáo đến tách ra, mắng mỏ: “Cách mạng rồi mà các ngươi vẫn không chịu bỏ cái thói văn hóa đòi truy khốn nạn của Mỹ ngụy.”

Portland, 16/5/2013

Người Lính Già Oregon

Nguồn: Internet eMail by Nancy Vu chuyển

*Đăng ngày Thứ Năm, May 31, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/DD, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*